

Griffienummer:

Notitienummer: 66.97.177-99

Datum vonnis: 22/11/2005

De Rechtbank van Eerste Aanleg van het Gerechtelijk Arrondissement Tongeren
zetelend Correctionele Zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:
eerste blad

INZAKE
HET OPENBAAR MINISTERIE tegen

, geboren

en wonende

).

Verdacht van :

Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de Wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de Wet van 22 december 1970, de feiten sedert 25 maart 1997 strafbaar gesteld bij de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, en de feiten sedert 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij de artikelen 99, 146, 149 en 160 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

op het onroerend goed gelegen te
gekadastraerd als , met oppervlakte van 10 a 60 ca,
eigendom van verdachte ingevolge akte afstand onverdeelde rechten, akte verleden door notaris : te

handelingen, werken of wijzigingen, omschreven in artikel 99 van het Decreet van 18 mei 1999 (voorheen artikel 44 van de Wet van 29 maart 1962 en artikel 42 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996), hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden te hebben,

en als eigenaar toegestaan of aanvaard te hebben dat de werken, handelingen of wijzigingen zoals voorzien in artikel 146, 1° en 2°, gepleegd, voortgezet of in stand gehouden worden,

in casu : in landschappelijk waardevol agrarisch gebied:

- I. een houten chalet, bestaande uit een onderliggende garage met betonblokken, met een houten poort en met metselwerk in gevelstenen rond deze poort, met een betonnen dek dienend als terras van 2,50 m X 6,80 m voorzien van een houten afsluiting alsmede uit een zitruimte, keuken, 2 slaapkamers, badkamer en WC-ruimte, met een oppervlakte van 7 m X 7 m, zonder vergunning van het college van burgemeester en schepenen;

Tweede blad

- II. reliefs wijzigingen, namelijk door grondverhardingen bestaande uit beton, betondals, selexstenen en grindverharding.

tussen 25 juni 1999 en datum van onderhavige dagvaarding te hebben voortgezet en/of in stand gehouden.

.....

Gehoord in openbare zitting de voordracht van de zaak.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering; gezien de neergelegde nota en bijgevoegde stukken.

Gehoord beklaagde in haar verdedigingsmiddelen bijgestaan door Mr. advocaat te ; gezien de neergelegde besluiten, eerste aanvullende besluiten, aanvullende besluiten en stukken.

Allen gebruikten de Nederlandse taal.

Gezien het tussenvonnissen dezer Rechtbank dd. 10 juni 2002 waarbij de debatten werden heropend teneinde het Openbaar Ministerie toe te laten te handelen als naar rechte en de uitspraak over de kosten werd aangehouden.

Overwegende dat de Rechtbank de zaak in haar geheel hernomen heeft wegens een andere samenstelling van de zetel.

Overwegende dat de dagvaarding werd betekend door gerechtsdeurwaarder te op 1/2/2002 bij aangetekend schrijven. Op 8/8/2002 werd de dagvaarding aan beklaagde in persoon uitgereikt door bemiddeling van de heer ..

Overwegende dat art. 160 van het decreet op de Ruimtelijke Ordening dd. 18/5/1999 bepaalt: "De dagvaarding voor de Correctionele Rechtbank op grond van art. 164 of het exploit tot inleiding van het geding bedoeld in de art. 149 t.e.m. 151, is pas ontvankelijk na overschrijving in het hypotheekkantoor van het gebied waar de goederen gelegen zijn."; dat gerechtsdeurwaarder op 27/9/2002 het exploit van dagvaarding ter overschrijving heeft aangeboden op het hypotheekkantoor te ; dat de procedure aldus werd geregulariseerd en de dagvaarding aldus ontvankelijk is vanaf 27/9/2002.

Overwegende dat art. 161 van het decreet houdende inschrijving in het vergunningsregister van de gemeente waar het onroerend goed gelegen is, enkel een ambtsverplichting inhoudt in hoofde van de instrumenterende gerechtsdeurwaarder doch geenszins betrekking heeft op de ontvankelijkheid.

Overwegende dat uit hetgeen vooraf gaat blijkt dat de strafvordering ontvankelijk is.

Overwegende dat beklaagde vervolgens de onontvankelijkheid inroept, op grond van de redelijke termijn vereiste: dat de Rechtbank vaststelt dat de redelijke termijn, rekening houdende met een bouw misdrijf, niet werd overschreden.

Derde blad

Overwegende dat beklaagde ten onrechte beweert dat niet behoorlijk beëdigd zou zijn en handelde krachtens een delegatie die hem verleend werd bij besluit van de Vlaamse regering van 24 juli 1996, zodat het door hem opgestelde P.V. dd. 25 juni 1999 geen bewijswaarde heeft; dat gezien het Besluit van de Vlaamse regering waarbij sommige ambtenaren bevoegd worden verklaard om de misdrijven op het gebied van ruimtelijke ordening en de stedenbouw op te sporen en vast te stellen (B.S. 26/9/1996) en de brief van de afdeling ROHM aan de heer Procureur des Konings te Tongeren waaruit blijkt dat
voldoet aan de voorwaarden van art. 1 van het Besluit van de Vlaamse regering van 24/7/1996 en derhalve gemachtigd is om stedenbouwmisdrijven op te sporen en vast te stellen.

Overwegende dat beklaagde opwerpt dat de vaststellingen in het P.V. van 25 juni 1999 gebeurden met miskennis van art. 15 van de grondwet en artikel 69 van het toenmalig Stedenbouwdecreet, zodat dit P.V. nietig dient verklaard te worden; dat beklaagde de door haar geuite beweringen geenszins bewijst.

Overwegende dat beklaagde stelt dat de instandhouding van de chalet niet meer strafbaar zou zijn, verwijzend naar art. 3 van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 22/4/2005. Dit artikel bepaalt dat de in art. 145 bis§1 van het decreet van 18/5/1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, de woorden “agrarische gebieden met bijzondere waarde” geschrapt worden. Als ruimtelijk kwetsbare gebieden worden thans nog steeds opgenomen “de agrarische gebieden met ecologische waarde of belang”. In casu is de chalet gelegen in een landschappelijk waardevol gebied, dus een agrarisch gebied met ecologische waarde of belang. De chalet is nog steeds gelegen in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zodat het instandhouden strafbaar is overeenkomstig art. 146 van het decreet dd. 18/5/1999 (stuk 2 van het Openbaar Ministerie pag. 80 en 81); dat de feiten bewezen zijn.

Overwegende dat beklaagde, voor wat de herstellvordering betreft, de Rechtbank verzoekt het advies in te winnen van de Hoge Raad voor het herstelbeleid; deze vereiste van voorafgaand advies is slechts in werking getreden nadat in onderhavige zaak reeds een regelmatige herstellvordering door het AROHM was ingeleid. Het inwinnen van advies van de Hoge Raad voor het herstelbeleid is terzake niet van toepassing. Bovendien wordt de chalet ook instandgehouden na 1/5/2000. Wat betreft de bevoegdheid van de rechter om de herstellvordering te toetsen, dient verwezen te worden naar het Arr. van het Hof van Cass. dd. 15/6/2004 stuk 3 van het Openbaar Ministerie. De rechter kan niet oordelen omtrent de opportuniteit van de gevorderde herstellvordering.

Vierde blad

Gezien de artikelen:

- Wetboek van Rechtspleging in Strafzaken: art. 185 - 194
- Strafwetboek: art. 40 – 65
- Art. 44, 64, 65 en 69 van de Wet van 29 maart 1962 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de Wet van 22 december 1970, de feiten sedert 25 maart 1997 strafbaar gesteld bij de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het Decreet betreffende de Ruimtelijke Ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, en de feiten sedert 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij de artikelen 99, 146, 149 en 160 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,
- Hypotheekwet art. 84
- Wet 1/8/1985 art. 29 – KB 18/12/1986 – gew. Wet 24/12/1993 art. 1, 2° - KB 19/12/2003
- KB 28/12/1950 art. 91, 2° lid – gew. KB 23/12/1993 art. 1 – gew. KB 11/12/2001 – gew. Wet 22/04/2003
- Wet 5/03/1952 art. 1 – gew. Wet 24/12/1993
- Wet 15/06/1935 art. 11, 12, 14, 23, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41

OM DEZE REDENEN

De Rechtbank statuerende op tegenspraak.

De Rechtbank heeft de zaak in haar geheel hernomen.
Het tussenvonnissen dd. 10/6/2002 verder uitwerkend:

Verklaart beklaagde plichtig aan de haar ten laste gelegde feiten.

Veroordeelt beklaagde haar dienvolgens hiervoor tot een hoofdgevangenisstraf van EEN MAAND en een geldboete van 100 EUR vermeerderd met 40 opdecimes en aldus gebracht op 500 EUR of een maand vervangende gevangenisstraf.

Verplicht beklaagde tevens bij toepassing van artikel 29 van de Wet van 01.08.1985 - gewijzigd bij artikel 3 van de Wet van 24.12.1993 - en artikel 58 van het K.B. van 18.12.1986 tot betaling van een bedrag van 10 EUR, vermeerderd met 45 opdecimes en also gebracht op 55 EUR, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, ingesteld bij artikel 28 van de Wet van 01.08.1985.

Legt aan beklaagde overeenkomstig artikel 91, 2° lid van het K.B. van 28.12.1950, houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij K.B. van 11.12.2001, een vergoeding op van 25 EUR.

Beveelt de herstelmaatregel, namelijk het herstel van de plaats in de oorspronkelijk toestand; d.w.z. de volledige afbraak, inclusief de vloerplaat van de wederrechtelijk opgerichte en in stand gehouden houten chalet bestaande uit een onderliggende garage

Vijfde en laatste blad

met betonblokken, een betonnen dek boven de garage dienende als terras en de eigenlijke woonruimte bestaande uit een zitruimte, een keuken, twee slaapkamers, een badkamer en een W.C. Deze woonruimte heeft een afmeting van ongeveer 7 m x 7 m en een kroonlijsthoogte van ongeveer 2,50 m. Dit houdt tevens het tenietdoen in van de wederrechtelijk doorgevoerde reliëfwijzingen door het verwijderen van de aangebrachte grondverhardingen deels bestaand uit beton, betondals, silexstenen en grindverharding en dit alles binnen het jaar na de uitspraak van dit vonnis.

Veroordeelt beklaagde tot het betalen van een dwangsom van 125 euro per dag, bij niet uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Beveelt dat voor het geval de plaats niet in de vorige oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen de gestelde termijn, de gemachtigde ambtenaar of het college van burgemeester en schepenen alwaar het goed gelegen is in de uitvoering hiervan kunnen voorzien.

Machtigt de overheid of de particulier die het vonnis uitvoert om de van de herstelling van de plaats afkomstige materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hem gekozen plaats; zegt voor recht dat betichte gehouden is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden, op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Zegt dat, van zodra dit vonnis kracht van gewijsde heeft bekomen, de griffier een uittreksel van dit vonnis dat de naam, de voornamen en de woonplaats van betichte bevat alsook de vermelding van de rechtbank waardoor het vonnis is gewezen ter hand zal stellen van de hypotheekbewaarder om melding ervan te maken in de rand van de inschrijving waarin reeds melding werd gemaakt van de dagvaarding.

Veroordeelt beklaagde tot de strafkosten, deze tot op heden berekend op 107,70 EUR.

Aldus gevonnist en uitgesproken in openbare zitting te TONGEREN op 22 november 2005.

Aanwezig:

„, Alleenzetelend Rechter
„, Substituut-Procureur des Konings en
„, e.a. opsteller, griffier aangesteld conform art. 329 GW.